

Чорний карб

Олег Гончаренко

Ешрефу Сем'ї-заде

Я бачив Крим без покривала,
й на те дивитися не міг:
хоч сонце гори зігрівало,
та горем віяло від них.
У просторах біди і смерті
палав прекрасних квітів чар,
де в дев'ятсот сорок четвертім
кати вивозили татар.
Сади упали на коліна
в чорнотах зганьблених широт, –
було у зраді, без провини,
весь звинувачено народ.
І бруд брехні поганець всяк лив,
коли хотів і скільки міг...
І з брудом тим зрівняли саклі,
спаливши суть Священних Книг.
Аби дивились наші діти
в даль не нахабно й не згорда,
хай буде вічно всім боліти
цього народу нам біда,
синів якого десь без ліку
втоптав у невіді погар,
безсовісно так, хижо, дико
тюрми безкрайньої владика
і генеральний секретар.
Донині рана – їхнє горе.
Десь молитов холоне щем...
А чайки плачуть ще над морем
їхнім зневаженим плачем.
Татари уві сні і мрії
знов линуть у безмежжя див,
туди, де й холод смерті гріє –

де тліють кості прадідів.
Вони і вічно, й незборимо
ітимуть в свій завітний стан:
їх не відлучиш так від Криму,
як від Росії росіян.
Гудуть в святім краю сьогодні –
вже порожнеча, і пітьма:
живе там, бачте, хто завгодно,
лиш їх, дітей тих гір, нема.
Для них цей світ – жахливий карцер,
де смертно тілу і душі.
А вже вернулися балкарці...
І вже вернулись інгуші...
Спиніть же, грішники, паради
отут, на зламі злих століть,
і чорний карб не з морди влади –
з обличчя істини зітріть!
Не ждiть же з моря сліз погоди.
Болить? Покайтеся на тім –
верніть знов острів рим народу,
якому він – і храм, і дім.